

sanktsioonide võimaliku kohaldamata jätmise kohta — selline järeldus on puhtühüpoteetiline —, moonutades seejuures ka asjaolusid. Lõpetuseks, arvestades sellega, et väidetavalt määramata jäetud trahvisummad on oluliselt väiksemad kogusummast, mis Itaaliale karistuseks määrati, ei ole võimalik aru saada, miks kohaldati ühtse määraga finantskorrektsiooni, mis on igal juhul ebaproportsionaalne ja ülemäärane. Eelnevast tuleneb lisaks ilmsele põhistamata jätmisele ka proportsionaalsuse põhimõtte rikkumine.

2. Teine väide tugineb menetlusnormide (ELTL artikkel 269, endine EÜ artikkel 253) rikkumisele põhistamata jätmise tõttu. Proportsionaalsuse põhimõtte rikkumine. EL toimimise lepingu artikli 6 lõike 3 rikkumine õigusjärgse ootuse, õiguskindluse ja õigusnormide tagasiulatava jõu puudumise aluspõhimõtete rikkumise tõttu. Nõukogu 21. juuni 2005. aasta määruse (EÜ) nr 1290/2005 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (ELT L 209, lk 1) artikli 32 lõike 5 rikkumine. *Ne bis in idem* põhimõtte rikkumine.

Hageja väidab selles osas, et komisjon kohaldas 2003. aastal algatatud uurimise alusel liikmesriigi suhtes korrektsiooni 2009. eelarveaastat puudutavas seoses makseasutuste tagasinõudmise süsteemi korraldusega ja seda vastavalt juhtumite väärtusele, mida komisjon ise sel ajal kehtinud ühenduse õigusnormide alusel kindlaks ei määranud ja mille suhtes ta soovib seetõttu kohaldada uusi õigusnorme, kohaldades seega nende suhtes määrusega (EÜ) nr 1290/2005 kehtestatud nn *fifty-fifty* eeskirja. Kõnealune finantskorrektsioon on õigusvastane, kuivõrd sellega jäeti liikmesriigi kanda 50 % asjaomastest summast ja seda automaatselt, vastavalt määruse (EÜ) nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 ette nähtule, mida kohaldati õigusvastaselt tagasiulatavalt seoses võlahalduse osas läbiviidud uurimisega, mille esemeks on eeskätt „aastal 2002/2003 täheldatud olukord“, nagu komisjon ise sõnaselgelt tunnustab. Lisaks sellele on kontrolli esemeks olnud juhtumitega seoses Itaalia riigi suhtes juba kohaldatud 50 %-ilist finantskorrektsiooni vastavalt määruse nr 1290/2005 artiklile 32 ja seda komisjoni 27. aprilli 2007. aasta otsusega K(2007) 1901. Vaidlustatud otsusega kohaldab komisjon nüüd samade juhtumite osas ja samade etteheidete alusel uut punktuaalset finantskorrektsiooni, mis vastab 100 %-le tagasinõudmata võlasummast. Seega on õigusvastane ning selgelt ebaproportsionaalne määrata aastaid hiljem 50 %-line lisasanktsioon, mille puhul rikutakse lisaks ilmselt *ne bis in idem* põhimõtet.

3. [Kolmas] väide tugineb komisjoni sanktsioonide määramise pädevuse aegumisele. Asjaomaste uurimiste lõpuleviimise mõistliku tähtaja ületamine. Määruse (EÜ) nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 rikkumine. *Ne bis in idem* põhimõtte rikkumine.

Teist väidet täiendava võimalusena juhuks, kui määruse (EÜ) nr 1290/2005 artikli 32 lõiget 5, mida komisjon kohaldas tagasiulatavat käesolevate uurimiste suhtes, tuleb pidada menetlusnormiks — millega hageja ei nõustu —, esitab hageja asjaomase korrektsiooni õigusvastasuse vastuväite, mis tugineb sellele, et korrektsioon nähti ette pärast komisjonile sanktsioonide määramise pädevuse rakendamiseks

kuuluvat nelja-aastase tähtaja möödumist. Veelgi täiendavamalt tuleb hageja asjaomaste korrektsioonide õigusvastasuse sellest, et asjaomaseid uurimisi ei viidud lõpule mõistliku aja jooksul. Kuivõrd seda ei tehtud (uurimised viidi lõpule 8 aastat pärast nende algatamist), on riigi eelarvele juba tekitatud olulist finantskahju komisjoni otsusega K(2007) 1901 ette nähtud ühtse määraga 50 %-lise finantskorrektsiooniga, mis määrati seoses samade juhtumitega, mis on ka praegu vaidlustatud otsuse esemeks, ja seda rikkudes ilmselt *ne bis in idem* põhimõtet.

21. jaanuaril 2011 esitatud hagi — Itaalia versus komisjon

(Kohtuasi T-45/11)

(2011/C 80/55)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Itaalia Vabariik (esindaja: *avvocato dello Stato* P. Gentili)

Kostja: Euroopa Komisjon

Hageja nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada komisjoni 10. novembri 2010. aasta otsus K(2010) 7893 (lõplik), mis tehti Itaalia Vabariigile teatavaks 11. novembri 2010. aasta kirjaga SG-Grefe (2010) D/18018 ja millega keeldutakse juhtumi COMP/M.5960 — *Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo* üleandmisest;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesolev hagiavaldus on esitatud komisjoni otsuse peale, millega on tagasi lükatud Itaalia konkurentsiameti taotlus anda üle vastavalt nõukogu 20. jaanuari 2004. aasta määruse (EÜ) nr 139/2004 kontrolli kehtestamise kohta ettevõtjate koondumiste üle (EÜT L 24, lk 1; ELT eriväljaanne 08/03, lk 40) artiklile 9 komisjonile teatavaks tehtud koondumisasi, millega *Crédit Agricole S.A.* omandab kontrollitava *Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A.* kaudu täieliku kontrolli *Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A.* üle, mis on praegu *Intesa Sanpaolo* kontrolli all.

Hageja esitab oma nõuete põhjendamiseks viis väidet.

1. Esimese väite kohaselt on rikutud määruse (EÜ) nr 139/2004 artiklit 9, kuna komisjon viivitas üleandmise taotluse läbivaatamisega ega esitanud põhjendusi.

2. Teise väite kohaselt on rikutud määruse (EÜ) nr 139/2004 artikli 9 lõike 2 punkte a ja b, lõike 3 esimese lõigu punkti b ja teist lõiku, samuti puuduvad põhjendused.

Selles osas kinnitatakse, et komisjon pidas ekslikult oluliseks asjaolu, et turuosad pärast koondumist ei muutunud. Crédit Agricole saavutab turuosa tõesti koondumise tulemusena, mitte nagu Intesa Sanpaolo enne koondumist, riigisisese laienemise teel. See mõjutas seega provintsi jaepangandusturgu.

3. Kolmanda väite kohaselt on rikutud määruse (EÜ) nr 139/2004 artikli 9 lõike 2 punkte a ja b, lõike 3 esimese lõigu punkti b ja teist lõiku, samuti puuduvad põhjendused.

Hageja leiab, et erinevalt sellest, mida väidab komisjon, on provintsi pangandusturg olemas: nende teenuste kasutajad ei ole tegelikult valmis reisima ja teistel ettevõtjatel on raske provintsis väljakujunenud turule siseneda. Seega oli tegu piiratud turuga, mis ei moodusta olulist osa ühisturust.

4. Neljanda väite kohaselt on rikutud määruse (EÜ) nr 139/2004 artikli 9 lõike 2 punkte a ja b, lõike 3 esimese lõigu punkti b ja teist lõiku, samuti puuduvad põhjendused.

Hageja väidab selles punktis, et komisjon ei ole arvestanud pooleliolevat rikkumismenetlust, mida konkurentsiamet on alustanud Crédit Agricole'i ja Intesa Sanpaolo suhtes, keda turgu mõjutavate tagajärgede seisukohalt tuleb seega pidada seotud osapoolteks, mitte konkurentideks.

5. Viienda väite kohaselt on rikutud määruse (EÜ) nr 139/2004 artiklit 1 ning artikli 9 lõikeid 2 ja 3, samuti subsidiaarsuse ja proportsionaalsuse põhimõtteid.

Hageja leiab, et koondumine ei omanud ühenduse tasandil tähtsust ja et konkurentsiametil olid paremad eeldused selle menetlemiseks. Komisjon oleks pidanud üle andma vähemalt koondumisasja selle osa, mis puudutab otsuses mainitud provintsiturgusid.

24. jaanuaril 2011 esitatud hagi — Deutsche Lufthansa jt versus komisjon

(Kohtuasi T-46/11)

(2011/C 80/56)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hageja: Deutsche Lufthansa AG (Köln, Saksamaa), Lufthansa Cargo AG (Kelsterbach, Saksamaa) ja Swiss International Air

Lines AG (Basel, Šveits) (esindajad: advokaadid S. Völcker, F. Louis, E. Arsenidou and A. Israel)

Kostja: Euroopa Komisjon

Hagejate nõuded

— tühistada vaidlustatud otsuse artiklid 1-4;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Nõue tühistada komisjoni 9. novembri 2010. aasta otsus K(2010) 7694 lõplik seoses juhtumiga nr COMP/39.258 — Lennulast, ELTL artikli 101, EMP lepingu artikli 53 kohaldamise menetluses.

Hagejad esitavad hagi toetuseks neli väidet:

1. Esimene väide, et vaidlustatud otsus rikub EÜ-Šveitsi kokkuleppe artikli 11 lõiget 2 ja artikli 11 lõiget 1, kuna see tugineb konkurentide vahelistele kontaktidele, mis leidsid aset Šveitsis.

2. Teine väide, et vaidlustatud otsus rikub määruse nr 3975/87 (¹) artikli 1 lõiget 2, kuna see tugineb konkurentide vahelistele kontaktidele, mis leidsid aset enne 1. maid 2004 väljaspool EMP jurisdiktsiooni, tõendamaks:

— ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 rikkumist, kuna kaasati Euroopa vedajaid (seal hulgas hagejaid) enne 1. maid 2004;

— ühe ja jätkuva rikkumise algupära enne 1. maid 2004, et saaks teha järeldust rikkumise alguse kohta alates täpselt sellest kuupäevast.

3. Kolmas väide, et vaidlustatud otsus rikub ELTL artiklit 101, EMP lepingu artiklit 53 ja EÜ-Šveitsi kokkuleppe artiklit 8, kirjeldades konkurentide vahelisi kontakte, mis leidsid aset väljaspool EMP jurisdiktsiooni, kui osa sellest samast ühest ja jätkuvast, peakontori tasandil toimunud rikkumisest.